

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/405/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7113233126
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7113233126.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slebodníka v právnej veci žalobkýň 1) V. P., W., S. X, X) T. R., W., C. X, X) N.. Q. C., W., L. X, X) T. C., W., P. XX H. X) N. Y., W., P. XX, všetkých zastúpených JUDr. JCLic. Tomášom Majerčákom, PhD., advokátom, Advokátska kancelária, Košice, Južná trieda 28, IČO: 42 109 159, proti žalovanému Mesto Košice, Košice, Trieda SNP 48/A, IČO: 00 691 135, o zaplatenie 9 310 € s prísl., o odvolaní žalobkýň proti rozsudku 38C/74/2014-224 zo 14.6.2017 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok vo výroku II. a III. a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol: I. Žalovaný je povinný zaplatiť spolu 705,95 €, z toho pre: - žalobkyňu 1/ istinu 92,07 € spolu s úrokom z omeškania 5,05 % ročne z tejto sumy od 21.3.2015 do zaplatenia, - žalobkyňu 2/ istinu 276,21 € spolu s úrokom z omeškania 5,05 % ročne z tejto sumy od 21.3.2015 do zaplatenia, - žalobkyňu 3/ istinu 276,21 € spolu s úrokom z omeškania 5,05 % ročne z tejto sumy od 21.3.2015 do zaplatenia, - žalobkyňu 4/ istinu 30,73 € spolu s úrokom z omeškania 5,05 % ročne z tejto sumy od 21.3.2015 do zaplatenia, - žalobkyňu 5/ istinu 30,73 € spolu s úrokom z omeškania 5,05 % ročne z tejto sumy od 21.3.2015 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. II. V prevyšujúcej časti žalobu zamieta. III. Žalovaný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 84,8 %.

2. V odôvodnení rozsudku, o. i., uviedol čoho sa žalobkyne 1/-5/ žalobou, doručenou mu 28.11.2013, domáhali voči žalovanému, akým skutkovým tvrdením svoj nárok odôvodnili, čo tvrdia, aké dôkazy navrhli na tieto skutkové tvrdenia vykonať, čo ďalej v priebehu sporu predložili, čo 29.1.2014 žalovaný v odpore proti vo veci vydanému platobnému rozkazu 37Ro/700/2013 dôvodil (namietal, resp. uviedol), aké dôkazy na svoje skutkové tvrdenia navrhol vykonať, aké ďalšie dôkazy v priebehu sporu predložil, čo 10.3.2014 vo vyjadrení k žalobe okrem skutočností uvedených v odpore uviedol (na čo ďalej poukázal, čo tvrdil), že vykonal navrhované dôkazy a po ich vyhodnotení za preukázané rozhodné skutkové tvrdenia považuje, konkrétne z čoho vyplýva aktívna legitímácia žalobkýň k pozemkom, ktoré sú predmetom tohto sporu, čo vyplýva z Geometrického plánu (ďalej len GP) č.076-77-241-3601-118 z 23.1.1990, z výpisu LV č.XXXX pre okres: Košice III, obec: KOŠICE - KOŠICKÁ NOVÁ VES, k. ú.: W. B. P., z výpisu z Evidenčného listu č.266 a č.295 pre obec Košice, okres Košice - Mesto, k. ú.: W. B. P. zo 16.7.1992, z Protokolu o prechode vlastníctva majetku, majetkových práv a záväzkov z 29.10.1992, zo Zmluvy č.S-144/1993 o zverení majetku mesta do správy z 19.3.1993, zo Znaleckého posudku (ďalej len ZP) č.2/2012 N.. T. Š. (znalca z odboru stavebníctvo, odvetvie pozemné stavby, odhad hodnoty nehnuteľností, poruchy stavieb) zo 4.1.2012, čo zástupca žalobcov vo vyjadrení z 11.2.2014 k námietkam žalovaného (z 29.1.2014) uviedol (argumentoval, resp. na čo poukázal), čo k námietkam žalovaného 24.4.2014, a k jeho pasívnej legitímácii uviedol (na čo poukázal), čo na pojednávaní 30.4.2015 na upresnenie uviedol, čo poverený zástupca žalovaného na pojednávaní 30.4.2015 uviedol (na čo odkázal, resp. čo navrhol), čo na pojednávaní 30.4.2015 žalobkyňa 3 uviedla

(potvrdila, resp. na čo poukázala), čo žalobkyňa 2 na pojednávaní 30.4.2015 tvrdila, čo 7.5.2015 zástupca žalobkyní v písomnom podaní k výpočtu žalovanej sumy uviedol (na čo poukázal), čo vyplýva z písomnej korešpondencie medzi žalobkyňami a žalovanými za obdobie od r.2008, čo bolo zistené zo ZP č.31/2016 z 21.8.2016 vypracovaného znalcom N.. Š. (z odboru Stavebníctvo, odvetvie Pozemné stavby, odhad hodnoty nehnuteľností), akú námietku na pojednávaní 22.3.2017 poverený zástupca žalovaného vzniesol (čo rovnako namietal, na čo poukázal a čo tvrdil, resp. uviedol), čo zástupca žalobkyní tvrdil (na čo poukázal), čo mal preukázané zo Zmluvy o nájme nebytových priestorov z 3.9.2008 a zo Zmluvy o nájme nebytových priestorov z 19.1.2012 (dôkaz predložili žalobkyne), čo zistil zo ZP č.68/2016, vypracovaného znalcom N.. I. B. (dôkaz predložil žalovaný) v spore 24C/152/2014 vedenom na Okresnom súde (ďalej len OS) Košice I o zaplatenie 3 296 € s prísl. na objednávku súdu, čo žalobca vo vyjadrení doručenom na pojednávaní 22.3.2017 tvrdil a, čo žalovaný vo vyjadrení z 27.4.2017 namietal. Ďalej uviedol: Predmet sporu: Žalobkyne sa domáhali náhrady za obmedzenie ich vlastníckych práv k pozemkom, ktoré boli vyčlenené GP ako: parc.č.1117/1, parc.č.1117/2, parc.č.1118/3 a parc.č.1118/2 z dôvodu ich zaťaženia buď vecným bremenom vzniknutým zo zák. alebo užívaním bez právneho titulu, spočívajúcim najmä v oprávnení žalovaného užívať jemu patriace stavby na týchto pozemkoch. Nakoľko dospel k záveru, že právna kvalifikácia nároku je pri jednotlivých parcelách rôzna, tak v rozsudku rozdelil posúdenie nárokov na 2 samostatné časti, t.j. osobitne posúdil nárok na náhradu vo vzťahu k parc.č.1117/1 a osobitne posúdil nárok vo vzťahu k parc.č.1117/2,1118/3 a 1118/2. Zistený skutkový stav podradil pod nasledujúce zákonné ust.: Čl.20 ods.4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len SR), čl.11 ods.4 Ústavného zák.č.23/91 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd,§ 151o ods.1,§ 128 ods.2 O. z.,§ 1 ods.1,2,§ 2 ods.1,2 a § 4 zák.č.66/09 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky, účinného od 1.7.2009 (ich znenie cituje). Dospel k právnomu záveru: Z výsledkov vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobkyne sú podielové spoluvlastníčky (žalobkyňa 1 vo veľkosti 1/10, žalobkyňa 2 vo veľkosti 1/4 + 1/20, žalobkyňa 3 vo veľkosti 1 + 1/20, žalobkyňa 4 vo veľkosti 1/30 a žalobkyňa 5 vo veľkosti 1/30) pozemkov registra E zapísaných na LV č.XXXX v k. ú. W. B. P. pod parc.č.790/501 (o výmere 2161 m² orná pôda), pod parc.č.790/502 (o výmere 1397 m² orná pôda) a pod parc.č.790/503 (o výmere 42 m² orná pôda), pričom GP č.076-77-241-3601-118 (z 23.1.1990) boli z parc.č.790/501 vyčlenené novovytvorené parcely, a to: diel č.8 - pozemok parc.č.1117/1 (o výmere 1796 m²), ktorý sa nachádza pod futbalovým ihriskom, ktoré je vo vlastníctve žalovaného, diel č.9 - pozemok parc.č.1117/2 o výmere 94 m², na ktorom je postavená tribúna, ktorá je vo vlastníctve žalovaného, diel č.10 - pozemok parc.č.1118/3 o výmere 100 m², je to plocha okolo kolkárne a tvorí prístup ku kolkárni, ktorá je vo vlastníctve žalovaného a diel č.11 - pozemok parc.č.1118/2 o výmere 34 m², na ktorom je postavená budova pre šport a rekreačné účely (kolkáreň), ktorá je vo vlastníctve žalovaného. Ďalej je nesporné aj zistenie, že žalovaný Protokolom o prechode vlastníctva majetku, majetkových práv a záväzkov z 29.10.1992 podľa zák.č.138/91 Zb. z. o majetku obcí nadobudol od Okresného úradu Košice k 1.5.1991 nehnuteľný majetok, t.j. po 1. Športové ihrisko s tribúnou Košická Nová Ves, po 2. Kolkáreň - Agátová ul. Košická Nová Ves. Tento majetok bol následne 19.3.1993 (Zmluvou č.S-144/1993 o zverení majetku mesta do správy) podľa § 6 ods.4 zák.č.138/91 Zb. z. Štatútu Mesta Košice a Zásad hospodárenia s majetkom mesta odovzdaný do správy Mestskej časti Košická Nová Ves. Cituje časť odôvodnenia Nálezu Ústavného súdu Českej republiky (ďalej len ÚS ČR) Pl. ÚS 25/04 z 25.1.2005. Pre potreby posúdenia, či na pozemkoch žalobkyní vzniklo v prospech žalovaného vecné bremeno a za akú náhradu, resp. bezdôvodné obohatenie, aplikoval lex specialis, zák.č.66/09 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, resp. aj lex generalis O. z. Po vykonanom dokazovaní a na základe zhodného tvrdenia strán sporu v tejto časti, dospel k záveru, že na pozemku parc.č.1117/1 o výmere 1796 m² (diel č.8 z GP), ktorý sa nachádza pod futbalovým ihriskom, bolo zo zák., t.j. podľa § 1 ods.1,2 zák.č.66/09 Z. z. zriadené vecné bremeno v prospech žalovaného, ktorý je vlastníkom stavby „futbalového ihriska“ (úvodzovky súd), nakoľko v čase účinnosti zák. k 1.7.2009 nemal žiaden právny vzťah k pozemku pod touto stavbou. Zriadením vecného bremena podľa zák. v prospech žalovaného došlo k usporiadaniu vlastníckych vzťahov k pozemku pod stavbou v jeho vlastníctve, pričom žalobkyne sú tie, ktoré sú povinné tento stav strpieť. Nakoľko k zriadeniu vecného bremena došlo zo zák., nie je už možné hovoriť o odplatnom alebo bezodplatnom zriadení vecného bremena, spornou a nevyriešenou, preto zostala otázka náhrady za pokračujúce obmedzovanie pozemku patriaceho žalobkyniam pod parc.č.1117/1 o výmere 1796 m² (diel č.8 z GP). Keďže zák.č.66/09 Z. z. neupravuje spôsob náhrady za vecné bremeno vzniknuté podľa § 4 tohto zák., preto je potrebné v tejto súvislosti vychádzať z čl.11 ods.4 Listiny základných práv a slobôd, ďalej z čl.20 ods.4 Ústavy SR, resp. aj z § 128 ods.2 O. z. V tomto prípade je nepochybné, že zo strany žalovaného naďalej dochádza k pretrvávajúcemu obmedzeniu vlastníckeho práva žalobkyní na ich pozemku, za

čo im nesporne v zmysle ochrany základných práv a slobôd a základného ústavného práva vlastníť a užívať svoj majetok, patrí náhrada v primeranej výške. Aj napriek tomuto zisteniu, však nejde o ich nárok vyplývajúci z protiprávneho stavu, ale o nárok, ktorý im, ako vlastníčkam trpiaceho pozemku vyplýva zo zák. predpokladaného stavu. Vecné bremeno vzniká na nehnuteľnosť, in rem a teda, a vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na zmenu vlastníctva, z čoho vyplýva, že nemožno jeho vznik nároku na náhradu za vecné bremeno posudzovať samostatne u každého nového vlastníka zaťaženého pozemku, preto usudzuje, že finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová, a nemá charakter opakujúceho sa plnenia (renty). Napriek tomu, že v zák. nie je uvedené, že „sa jedná“ o jednorazovú finančnú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva, tak nie je možné pripustiť, aby týmto nedostatkom bol nahrádzaný režimom všeobecného predpisu o bezdôvodnom obohatení, nakoľko v tomto prípade ide o nárok z existujúceho právneho dôvodu, t.j. z vecného bremena zriadeného zák.č.66/09 Z. z., ktoré má trvalý charakter, a nie z bezdôvodného obohatenia. Dlhodobý inštitút vecného bremena je považovaný za inštitút, ktorého náhrada za zriadenie sa vypláca jednorazovo, ako to vyplýva z uvádzanej platnej judikatúry. V tomto prípade teda neprichádza do úvahy finančná náhrada za zriadenie vecného bremena vo forme opakujúceho sa finančného plnenia titulom bezdôvodného obohatenia, ako sa nesprávne domnievajú žalobkyne, ale patrí im primeraná jednorazová finančná náhrada za zriadenie vecného bremena na ich pozemkoch. Žalovaný v spore namietal premlčanie nároku žalobkýň v celom rozsahu. Cituje znenie § 100 ods.1,2 a § 101 O. z. Premlčaním sa rozumie kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého nárok (súdnou vymáhateľnosť) možno odvrátiť námietkou premlčania. Premlčanie je teda uplynutie času ustanoveného v zák. na vykonanie práva, ktorý uplynul, bez toho, že by právo bolo bývalo vykonané, v dôsledku čoho povinný subjekt môže čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Keďže nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom zriadeného zák. (§ 4 zák.č.66/09 Z. z.) je majetkové právo, tak toto právo na náhradu podlieha premlčaniu vo všeobecnej premlčacej lehote podľa § 101 O. z., pričom všeobecná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. „Z pohľadu“ posúdenia premlčania nároku žalobkýň je nepochybné, že pozemok parc.č.1117/1 o výmere 1796 m² spoluvlastnícky patriaci žalobkyniam 1/-5/, zastavaný futbalovým ihriskom bol zaťažený vecným bremenom až nadobudnutím účinnosti zák.č.66/09 Zb., teda od 1.7.2009, ku ktorému momentu sa súčasne žalovaný stal oprávneným užívateľom tohto pozemku, čo súčasne vylučuje možnosť domáhať sa u tohto pozemku vydania bezdôvodného obohatenia za jeho užívanie, keďže zriadením vecného bremena podľa zák. je preňho daný titul užívania pozemkov žalobkýň. Podľa jeho názoru premlčacia doba na uplatnenie si jednorazovej finančnej náhrady za vecné bremeno na pozemku parc.č.1117/1 o výmere 1796 m² na súde začala žalobkyniam plynúť dňom nasledujúcim po účinnosti zák.č.66/09 Zb. (o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky), t.j. od 2.7.2009 a márne uplynula 2.7.2012, pretože žaloba bola uňho podaná až 28.11.2013. Keďže žalobou uplatnený nárok na finančnú náhradu za vecné bremeno na pozemku parc.č.1117/1 o výmere 1796 m² bol uňho podaný po márnom uplynutí zák. určenej premlčacej doby a súčasne žalovaný vzniesol námietku premlčania, ktorá bola z tohto „pohľadu“ opodstatnená, tak došlo v tejto časti k zániku súdnej vymáhateľnosti nároku žalobkýň 1/-5/ vo vzťahu k parc.č.1117/1 o výmere 1796 m² (diel č.8 z GP), ktorý sa nachádza pod futbalovým ihriskom. Z § 151n ods.3 O. z. vyplýva, že nositeľ oprávnení z vecného bremena je povinný znášať primerané náklady na zachovanie (údržbu) veci zaťaženej vecným bremenom a na jej opravy. Zásadne teda nemožno užívať vecné bremeno celkom bezplatne, ale za odplatu, ktorá zahŕňa výdavky spojené so zachovaním veci a s jej opravami (porovnaj nález ÚS ČR PL. ÚS 25/04 z 25.1.2005). V tomto spore však ani aplikácia § 151n ods.3 O. z. neprichádza do úvahy, pretože žalobkyne si tento nárok neuplatnili a z toho dôvodu sa v tomto smere nevedlo ani dokazovanie pred súdom. Vzhľadom na uvedené, žalobu v tejto časti [ohľadne nároku „voči“ parc.č.1117/1 o výmere 1796 m² (diel č.8 z GP)], ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. Stanoviská zo súdnej praxe: K otázke vzniku vecného bremena: Cituje z odôvodnenia rozsudku NS SR 7Cdo 26/2014 z 24.3.2015, uznesenia ÚS SR I.ÚS 474/2013-20 zo 7.8.2013 [obdobne R 73 publikované v Zb. stanovisk NS „s“ súdov 8/16, Krajský súd (ďalej len KS) Trnava 23Co/627/2015 z 26.10.2016], rozsudku NS SR 3Cdo 49/2014 zo 14.4.2016 a 4Cdo 89/2008 z 21.12.2009, rozsudku KS Prešov 2Co/81/2015 z 29.6.2016, rozsudku KS v Banskej Bystrici 16Co/383/2012 z 20.12.2012. K otázke premlčania nároku na náhradu za nútené obmedzenie užívania nehnuteľnosti - t.j. analogicky počítajúc vznik nároku od účinnosti príslušného špeciálneho zák. (elektrizačný, vodný) dospeli aj ďalšie súdy, napr. NS ČR 28Cdo/2542/2009 z 4.,20.“2010, ďalej KS v Prešove 5Co/65/2007-265 z 27.3.2008, OS Humenné 9C/663/2002-205 z 2.5.2006, KS v Prešove 1Co/119/2001-140 z 22.2.2012, OS vo Vranove nad Topľou 5C/119/2010-113 z 28.6.2011 a OS Košice I 20C/328/2004 zo 17.1.2011 v spojení s rozsudkom KS v Košiciach 11Co/152/2011 z 12.12.2012, ďalej OS Košice I 38C/150/2008-208 z

21.3.2013, v spojení s rozsudkom KS v Košiciach 4Co/154/2013 zo 4.2.2016. Predmet sporu: Ďalej predmetom sporu zostalo posúdenie nároku žalobkýň na zaplatenie náhrady za užívanie zostávajúcich pozemkov v ich spoluvlastníctve, ktoré užíva žalovaný (užívaním stavieb na nich stojacich), a to pozemok parc.č.1117/2 o výmere 94 m², na ktorom je postavená tribúna, ktorá je vo vlastníctve žalovaného, pozemok parc.č.1118/3 o výmere 100 m², je to plocha okolo kolkárne a tvorí prístup ku kolkárni, ktorá je vo vlastníctve žalovaného a pozemok parc.č.1118/2 o výmere 34 m², na ktorom je postavená budova pre šport a rekreačné účely (kolkáreň), ktorá je vo vlastníctve žalovaného. Zistený skutkový stav o týchto nárokoch podradil pod nasledujúce zákonné ust.: Cituje znenie § 1 ods.3 zák.č.66/09 Z. z., § 451, § 107 ods.1,3, § 517 ods.1 prvá veta, ods.2, § 563 O. z. a § 3 nar.vl.č.87/95 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Dospel k právnomu záveru: Žalobkyne sa ďalej dožadovali, aby im žalovaný zaplatil sumu bezdôvodného obohatenia „výške“ 6 €/m² za bezdôvodné užívanie pozemkov parc.č.1117/2, parc.č.1118/3 a parc.č.1118/2 za obdobie od 1.11.2011 do 1.11.2012. Žalovaný sa bránil tým, že nie je prenajímateľom týchto pozemkov pre tretie osoby, ale prenajímateľom je Futbalový klub Košická Nová Ves, preto sa domnieva, že sa na úkor žalobkýň nijako neobohacuje. Tvrdil, že aj na týchto parcelách bolo zák.č.66/09 zriadené zákonné vecné bremeno, preto nie je na mieste, aby bola stanovená všeobecná hodnota nájmu, ale všeobecná hodnota vecného bremena. Namietal čiastočné premlčanie nároku. Zmluvou o nájme nebytových priestorov, ktorá bola uzavretá z 3.9.2008, t.j. ešte pred účinnosťou zák.č.66/09 Zb. z. (1.7.2009), ale aj Zmluvou o nájme nebytových priestorov z 19.1.2012, mal nesporne preukázať, že stavby stojace na týchto pozemkoch sú žalovaným (aj keď nie priamo) využívané na podnikateľské účely, čo podľa § 1 ods.3 „cit.“ priamo vylučuje aplikáciu zák.č.66/09 Zb. z. na usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami. Keďže je nesporné, že pozemky pod stavbami, t.j. parc.č.1117/2 o výmere 94 m² (na ktorom je postavená tribúna), pozemok parc.č.1118/3 o výmere 100 m² (plocha okolo kolkárne a tvorí prístup ku kolkárni) a pozemok parc.č.1118/2 o výmere 34 m² (postavená je na ňom budova pre šport a rekreačné účely - kolkáreň) po celý čas bez právneho titulu využíva žalovaný na podnikanie, vzniká na jeho strane bezdôvodné obohatenie v rozsahu primeranej sumy za ich užívanie. Keď žalovaný tvrdí, že on sám nie je prenajímateľom týchto pozemkov a teda, že sa na úkor žalobkýň neobohacuje, tak toto tvrdenie je irelevantné, pretože nie je podstatné, či vlastník stavby na pozemku tieto stavby sám prenajíma alebo nie, ani to, akým spôsobom ich využíva, ale to, že stavby sú v jeho vlastníctve a že sa využívajú na podnikateľské účely. Výška sumy bezdôvodného obohatenia bola medzi stranami sporu sporná, preto v priebehu sporu boli na podnet strán sporu vypracované ZP. Žalobkyne predložili spolu so žalobou ZP č.2/2012 zo dňa 4.1.2012 znalca T. Š., ktorý stanovil všeobecnú hodnotu ročného nájmu pozemkov výpočtom z jednotkovej všeobecnej hodnoty pozemku pri zohľadnení aj ďalších faktorov, napr., koeficient povyšujúcich faktorov stanovil na 2/0, pri zohľadnení daňového zaťaženia daňou z príjmu a času návratnosti investície na dobu 15 rokov, vo výške 6,993 €/m² takto: parc.č.1082/265 vo výške 1 286,71 €, parc.č.1082/264 vo výške 377,62 €, parc.č.1082/263 vo výške 13,99 €, parc.č.1082/262 vo výške 1 202,80 €, parc.č.1070/6 vo výške 727,27 €, spolu 3 608,39 € (108 706,36 SKK). Žalobkyne si podľa tohto ZP uplatnili všeobecnú hodnotu ročného nájmu pozemkov vo výške 6 €/m²/rok, podľa čoho by im mala patriť náhrada podľa nasledujúceho výpočtu: 1 550,74 m² x 6 €/m² = 9 310 € (žalovaná suma), z ktorej majú nárok na podiel vo výške ich spoluvlastníckych podielov. Žalovaný predložil do konania ZP č.68/2016, ktorý vypracoval N.. B. na podnet OS Košice I v spore 24C/152/2014, z ktorého vyplýva, že jednotková cena nájmu vo výške 4,347 €/m²/ročne a ktorý sa vzťahuje na pozemok, ktorý je predmetom aj tohto súdneho konania, t.j. parc.č.1117/1 a parc.č.1118/3, ktoré sa nachádzajú v areáli futbalového ihriska. Znalec určil túto cenu vychádzajúc z odlišnej doby návratnosti investície (ako stanovil N.. Š. na 15 rokov) na 20 rokov s odôvodnením, že podľa vyhl.č.492/04 o určení všeobecnej hodnoty pozemkov by dobu návratnosti 15 rokov mohol stanoviť len pri pozemkoch, ktoré sa nachádzajú v širšom centre mesta, kde naozaj je predpoklad návratnosti investície, čo však neplatí pre Košickú Novú Ves, ktorá je okrajovou časťou Košíc, ako aj z odlišnej výšky koeficientu povyšujúcich faktorov na 1/0 (na rozdiel od N.. Š. 2/0) s odôvodnením, že územným plánom je stanovené, že daná plocha bude využívaná ako športové ihrisko a neplánuje sa žiadne iné využitie tejto lokality, ktoré by mohlo znamenať vyšší záujem o kúpu týchto pozemkov za vyššiu cenu a teda predpoklad pre stanovenie vyššej výšky koeficientu povyšujúcich faktorov. Priklonil sa k záverom zisteným znalcom N.. B. v ZP č.68/2016 v tom, že doba návratnosti investície 20 rokov je reálnym vyhodnotením zistenia, že v tomto prípade ide o pozemky nachádzajúce sa v okrajovej časti mesta, v Košickej Novej Vsi, kde predpoklad návratnosti investície musí byť odlišný od pozemkov nachádzajúcich sa v blízkosti centra mesta, a zároveň sa stotožnil aj so záverom znalca, že výška koeficientu povyšujúcich faktorov, ktorý bol pre tieto pozemky stanovený na 1/0 z dôvodu, že v spore nebolo preukázané, že by bolo územným plánom určené iné využitie dotknutých pozemkov, ako je v súčasnosti na športové účely. Preto za základ pre výpočet sumy bezdôvodného obohatenia

vzal jednotkovú sumu nájmu určenú znalcom N.. B. v ZP, vo výške 4,347 €/m²/rok. Keďže si žalobkyne uplatnili nárok na zaplatenie sumy bezdôvodného obohatenia, tak sa na posúdenie premlčania vzťahuje § 107 ods.1 O. z. podľa ktorého, keďže si uplatnili nárok za obdobie od 1.11.2011 do 1.11.2012 podaním žaloby uňho 28.11.2013, tak ich nárok je premlčaný za obdobie od 1.11.2011 do 27.11.2011 v rozsahu 26 dní, preto za toto obdobie im suma bezdôvodného obohatenia nemôže byť priznaná. Žalobkyne teda majú nárok na zaplatenie sumy bezdôvodného obohatenia za obdobie od 28.11.2011 do 1.11.2012, čo je spolu 340 dní (r.2011 mal 366 dní). Na základe toho priznal žalobkyniam nárok na úhradu sumy vyplývajúcej z bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov parc.č.1117/2, parc.č.1118/3 a parc.č.1118/2 žalovaným za obdobie od 28.11.2011 do 1.11.2012, odvodenú z jednotkovej sumy nájmu určenej znalcom N.. B. vo výške 4,347 €/m²/rok, pri zohľadnení čiastočného premlčania nároku za obdobie od 1.11.2011 do 27.11.2011 takto: - žalobkyni 1/, ktorá má podiel k pozemkom vo veľkosti 1/10 k celku, čo predstavuje 22,8 m² 92,07 € (0,2707 €/deň), - žalobkyni 2/, ktorá má podiel k pozemkom vo veľkosti 6/20 k celku, čo predstavuje 68,4 m² 276,21 € (0,8123 €/deň), - žalobkyni 3/, ktorá má podiel k pozemkom vo veľkosti 6/20 k celku, čo predstavuje 68,4 m² 276,21 € (0,8123 €/deň), - žalobkyni 4/, ktorá má podiel k pozemkom vo veľkosti 1/30 k celku, čo predstavuje 7,61 m² 30,73 € (0,0903 €/deň), - žalobkyni 5/, ktorá má podiel k pozemkom vo veľkosti 1/30 k celku, čo predstavuje 7,61 m² 30,73 € (0,0903 €/deň), čo spolu predstavuje 705, 95 € (174,8 m² x 4,347 €/m²/340 dní). Súčasne priznal žalobkyniam aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z dlžnej sumy (u každej z nich samostatne z vyčíslenej sumy), a to od 21.3.2015 aj napriek tomu, že omeškanie vzniklo skôr (najneskôr dňom 25.2.2014 doručením žaloby žalovanému), avšak vzhľadom na zásadu, že nie je možné prisúdiť viac, ako je žalované, zaviazal žalovaného „k zaplateniu“ úrokov z omeškania tak, ako si to uplatnili, t.j. vo výške 5,05 % z dlžnej sumy (voči každej z nich samostatne) od 21.3.2015 až do zaplatenia. Vzhľadom na uvedené, žalobu v prevyšujúcej časti ako nedôvodnú zamietol. Stanoviská zo súdnej praxe: K otázke vzniku bezdôvodného obohatenia - rovnaký záver prijatý v rozhodnutiach iných súdov, napr. rozhodnutie NS SR 3Cdo/52/2005, OS Bratislava I v konaniach 7C/8/2007, 7C/9/2007, 11C/2/2007, 11C/4/2007, 11C/14/2009. K otázke pasívnej legitímácie žalovaného - Cituje z odôvodnenia rozsudku NS ČR 33Odo 1405/2005 z 25.10.2006. Užívanie v súlade s judikatúrou všeobecných súdov, je preukázané už samotným faktom, že žalovaný má na nich postavené stavby. Medzi požiadavkami verejného alebo všeobecného záujmu spoločnosti a požiadavkami ochrany základných práv jednotlivca, musí byť dosiahnutá spravodlivá rovnováha. Podmienky odškodnenia podľa príslušnej právnej úpravy sú podstatné pre zhodnotenie, či namietané opatrenie rešpektuje požadovanú spravodlivú rovnováhu a osobitne, či nekladie na sťažovateľov neprímerané bremeno (Urbárska obec Trenčianske Biskupice v. SR ESLP). K otázke vzniku omeškania - cituje z odôvodnenia rozsudku NS ČR 33Odo 871/2005 „2005“ z 15.12.2005 a 25Cdo 2895/99 z 29.3.2001. O trovách konania rozhodol: Cituje znenie § 262 ods.1,2 a § 255 ods.1 CSP. Podľa zásad o náhrade trov konania (§ 255 CSP) rozhodol tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 84,8 % podľa zásady úspechu v spore, keďže z celkovej žalovanej sumy 9 310 € bola žalobkyniam priznaná suma 705,95 €, čo predstavuje úspech žalovaného v rozsahu 92,4 % a neúspech v rozsahu 7,6 % a teda, konečný úspech žalovaného v tomto spore je 84,8 %.

3. Žalobkyne podali včas odvolanie voči rozsudku a uviedli: Rozsah odvolania: odvolanie podávajú voči výrokom II. a III. rozsudku. Odvolacie dôvody: Odvolanie odôvodňujú tým, že: I. - súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods.1 písm. b), - konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods.1 písm. d), - súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods.1 písm. f), - rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods.1 písm. h). II. Podstata zamietnutia žaloby v prevyšujúcej časti (výrok II rozhodnutia), ako to vyplýva z odôvodnenia súdu bolo to, že podľa súdu finančná náhrada za vznik vecného bremena (podľa zák.č.66/09 Z. z.) k parc.č.1117/1 je nepochybne jednorazová a nemá charakter opakujúceho sa plnenia - renty. K tomu je potrebné uviesť, že: A) Na pojednávaniach podstata obrany žalovaného spočívala v tom, že vecné bremeno je bezodplatné. O jednorazovej odplate za zriadené vecné bremeno zák. sa hovorilo iba okrajovo, len alternatívne. Súd nikdy počas pojednávania nezhodnotil právny stav veci, nevyjadril právny názor k odplatnosti vecného bremena, a už vôbec nie k jednorazovej odplate. Na pojednávani 30.4.2015 obe strany, teda aj ich zástupca aj zástupca žalovanej poukázali na jednotnú judikatúru KS aj OS, že ide o odplatné vecné bremeno a opakujúcej odplate. Súd na pojednávani 24.5.2017 podľa § 181 a n. CSP považoval za sporné, to či vecné bremeno je odplatné a nie to či má byť odplata jednorazová alebo vo forme opakujúceho sa plnenia. Vzhľadom na uvádzanú početnú judikatúru súdov, v súlade s princípom právneho štátu a právnej istoty, po právnej stránke považovali vec za vyriešenú, a oprávnene čakali, že súd rozhodne, že vecné bremeno zriadené zák.č.66/09 Z. z. je odplatné, a odplata nie

je jednorazová, ale odplata vo forme opakujúceho sa plnenia, lebo taká je už konštantná judikatúra súdov, ako to uvádza aj KS v Košiciach v svojom rozhodnutí 5Co/225/2016 z 21.3.2017. Rozsudok súdu je prekvapivým rozhodnutím. Súd na pojednávaniach nikdy nevyjadril právny názor vo veci, že odplata má byť jednorazová. K takejto odplate nebolo smerované ani dokazovanie, nakoľko ZP boli zamerané na opakujúce sa plnenie. Takýto nesprávnym procesným postupom súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. B) Súd svoje tvrdenie o jednorazovej odplate za vecné bremeno podľa zák.č.66/09 Z. z. (bod 61 a 62 rozsudku) odôvodňuje tým, že poukazuje na rozsudky, ktorých sp. zn. sú uvedené v bodoch 79-84. K tomu je ale potrebné uviesť, že rozhodnutia uvedené v bodoch 79-84 sú založené na celkom inom právnom základe, právnym základom je zák.182/93 Z. z. a celkom inom skutkovom základe, teda iný je právny stav a celkom iný skutkový stav. Napr. Rozhodnutie KS v Banskej Bystrici 16Co/383/2012 sa týka úplne iného skutkového a právneho stavu. V ich prípade vôbec nešlo o zmenu vlastníctva a vôbec nešlo o žiadnych nových vlastníkov. Je pre nich nepochopiteľné, prečo súd poukázal na uvedené rozhodnutie, keď v konaní 16Co/383/2012 išlo o pozemky pod bytovým domom a uvedené rozhodnutie sa nezaoberalo vznikom vecného bremena podľa zák.č.66/09. C) Rozhodnutie súdu je v rozpore s princípom právnej istoty. Súd celkom opomenul už konštantnú judikatúru, o tom, že vecné bremeno podľa zák.č.66/09 nie je bezodplatné, nemôže byť bezodplatné, a ani jednorazovo vyplácané, lebo takýto výklad by bol v rozpore s čl.20 Ústavy SR a v rozpore s § 128 O. z.: Rozsudok KS Bratislava 6Co/117/2012 z 3.12.2012 a 6Co/154/2012 z 28.5.2012, KS v Prešove 6Co/75/2012 z 11.12.2012, OS Košice I 24C/152/2014 z 24.1.2017 a 36C/10/2014 zo 4.4.2017, OS Košice II 25C/565/2015 zo 16.2.2017, 42C/662/2015 z 23.1.2017, 10C/1/2015 z 27.5.2016, 43C/181/2013 z 10.6.2015, 24C/124/2011 z 10.6.2014, OS v Banskej Bystrici 12C/61/2016 z 28.6.2016, OS Bratislava I 19C/21/2013 z 9.9.2014, 10C/2/2011 z 3.10.2012, 10C/118/2011 z 28.4.2014, 25C/47/2011 z 13.6.2012). Súd sa v svojom rozhodnutí ani len okrajovo nedotkol toho, že existuje už konštantná judikatúra ohľadne výkladu zák.č.66/09 Z. z. v súvislosti s odplatnosťou vecného bremena vo forme opakujúcej sa platby, napriek tomu, že takáto judikatúra existuje. A vždy platí iura novit curia, že súd pozná právo (teda aj zák. aj judikatúru), nakoniec je to judikatúra aj toho istého súdu a odvolacieho súdu. O to viac je prekvapivé rozhodnutie súdu v tejto veci. Cituje, čo KS v Prešove uviedol v odôvodnení rozsudku 6Co/75/2012 z 11.12.2012. D) Ďalej je potrebné poukázať na judikatúru ÚS SR v tejto problematike: Ide predovšetkým o rozhodnutie ÚS SR vo veci III.ÚS 237/09 (cituje, čo v ňom uviedol). Nakoniec je potrebné poukázať aj na nález ÚS SR PL. ÚS 42/2015, kde rozhodol o nesúlade niektorých ust. zák. o tepelnej energetike (cituje z neho). Teda „pri meranou“ náhradou je iba náhrada vo forme opakujúceho sa plnenia. Tento právny názor vyslovilo plénum ÚS SR v súvislosti s konaním o súlade právnych predpisov, keď priamo zák. stanovil, že odplata za zriadené vecné bremeno má byť jednorazová. ÚS SR vyslovil záväzný právny názor, že odplata má byť opakujúca sa. V spojení s týmto rozhodnutím ÚS SR, neobstojí názor vyslovený súdom v tomto konaní, nakoľko súdy majú podávať výklad zák. v súlade s Ústavou SR. E) Vo veciach zákonného vecného bremena podľa z.č.66/09 ich zástupca zastupoval viacerých klientov a súdy nikdy nepovedali vlastníkom pozemkov patrí jednorazová náhrada, ale vždy priznávali primeranú odplatu za konkrétne žalované obdobie. Preto je nepochopiteľné, že súd v tejto veci v rozpore s princípom právnej istoty vydal takéto rozhodnutie, aj napriek konštantnej judikatúre, napr. Rozsudok KS v Košiciach 1Co/512/2013 z 12.11.2014, 5Co/225/2016 z 21.3.2017. Cituje z rozhodnutia OS Košice I. 24C/152/2014 z 24.1.2017. K takýmto istým záverom dospel aj OS Košice I. vo svojom rozhodnutí 36C/10/2014 zo 4.4.2017 (bod 35). Podobne aj OS Košice II. 25C/565/2015 zo 16.2.2016 vychádzal pri svojom rozhodovaní z rovnakých zásad (cituje z neho). Uvedené tvrdenie ďalej rozvíja Rozhodnutie OS Košice II. 43C/181/2013 z 10.6.2015, 42C/662/2015 z 23.1.2017, 10C/1/2015 z 27.5.2016 (cituje z nich). F) Ďalej je potrebné poukázať na to, že súd nesprávne vyložil samotný zák. č. „v“ 66/09 Z. z. okrem odplatnosti vecného bremena aj v tom, keď súd uviedol, že „vecné bremeno má trvalý charakter“ (úvodzovky žalobkyne). Súd nevysvetlil, čo myslel pod pojmom „trvalý charakter“ (úvodzovky žalobkyne). Súd takýto záver konštatoval napriek výslovnému zneniu § 4 ods.2 zák.č.66/09 Z. z. (cituje, čo uvádza). Je potrebné uviesť, že vecné bremeno podľa zák.č.66/09 Z. z. má dočasný charakter a to do vykonania pozemkových úprav (§ 4 ods.2 zák.č.66/09 Z. z.). To, kedy sa uskutočnia pozemkové úpravy, je len na vlastníkovi stavby, teda obce. Aj dôvodová správa k zák.č.66/09 Z. z. hovorí niečo iné (cituje, čo hovorí). V súvislosti s tým je potrebné poukázať na to, že súd pri svojich úvahách o jednorazovej odplate vôbec nezobral do úvahy to, že v prípade ak by vlastník stavby vykonal pozemkové úpravy do 1 roka alebo v krátkej lehote, tak podľa takýchto úvah súdu, by bolo preňho nevýhodné vykonať akékoľvek pozemkové úpravy, nakoľko: 1. ak by pozemkové úpravy vykonal v priebehu pár rokov, teda v krátkej lehote, tak by bolo nevýhodné . platiť jednorazovú odplatu za vecné bremeno, ktorá by sa rovnala skoro kúpnej cene, 2. po troch „rokov“ od účinnosti zák. by už nemalo žiaden zmysel robiť pozemkové úpravy, načo keď už nikomu

nič nemusia platiť. Teda mesta a obce by už nič nemotivovalo vykonať pozemkové úpravy, pri čom cieľom zák. je práve vykonať pozemkové úpravy a nie zriadiť vecné bremeno s touto skutočnosťou sa súd vôbec nevysporiadal. G) V súvislosti s „právny“ názorom súdu, že „vecné bremeno podľa zák.č.66/09 Z. z. má trvalý charakter“ bod 62 (úvodzovky žalobkyne) je potrebné poukázať na nález ÚSS R PL. ÚS 42/2015 (cituje, čo uviedol v bode 63). Teda ústavne konformný výklad zák.č.66/09 Z. z. aj v súlade s judikatúrou ÚS a „najme“ uvedeným nálezom je taký, že odplata (primeraná náhrada) za vecné bremeno podľa zák.č.66/09 Z. z. má byť v pravidelných opakujúcich sa platbách. H) Je potrebné poukázať aj na to, že podľa samotného zák.č.66/09 Z. z. vecné bremeno nevzniklo pod všetkými stavbami (ihriskami), ale vecné bremeno vzniklo iba vtedy, „ak vlastník stavby ku dňu účinnosti tohto zák. k pozemku pod stavbou nemal dohodnuté iné právo“ (úvodzovky žalobkyne). Preto existujú 2 skupiny pozemkov a vlastníkov pozemkov pod stavbami na ktoré sa vzťahuje zák.č.66/09 Z. z.: 1. skupina sú pozemky a vlastníci pozemkov na ktorých nebolo zriadené vecné bremeno, lebo bola uzatvorená, napr. Nájomná zmluva (alebo iná zmluva) s ich vlastními, a týmto vlastníkom sa platí pravidelné trhovú nájomné, 2. skupina sú pozemky a vlastníci pozemkov na ktorých bolo zriadené vecné bremeno, lebo nebola uzatvorená nájomná zmluva ani nebolo dohodnuté iné právo. Už len z uvedeného dôvodu by bolo nespravodlivé a v rozpore s čl.20 ods.1 Ústavy SR, že jedným vlastníkom sa má platiť pravidelný nájom a iným sa nemá platiť nič, ale len jednorazová odplata. Súd sa ani s týmito skutočnosťami nevysporiadal. Aj po právnej stránke je vecné bremeno inak upravené podľa zák.č.66/09 Z. z. než podľa zák.č.182/93 Z. z., nakoľko: 1. podľa zák.č.66/09 Z. z. vecné bremeno je dočasné (do vykonania pozemkových úprav), na rozdiel od zák.č.182/93 Z. z. (§ 23 ods.5), 2. podľa zák.č.66/09 Z. z. vecné bremeno sa nevzťahuje na všetky pozemky (§ 4 ods.1) na rozdiel od zák.182/ „1983“ Z. z. (§ 23 ods.5), 3. cieľ zák.č.66/09 Z. z. nie je zriadenie vecného bremena, ale vykonať pozemkové úpravy na rozdiel od zák.182/93 Z. z. kde zmyslom bola priamo zriadiť vecné bremeno. Preto porovnávať vznik vecného bremena a odplatnosť vecného bremena, podľa zák.č.182/93 Z. z. a zák.č.66/09 Z. z. je nepatričné. Súd sa vôbec nevysporiadal s uvedenými skutočnosťami v svojom rozhodnutí, a tieto skutočnosti viedli k zamietnutiu žaloby v prevyšujúcej časti. I) Súd pri určení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal zo ZP č.68/2016 bod 102 a 103, kde stručne uviedol, že sa priklonil k ZP N.. B., a súhlasil s dobou návratnosti 20 rokov, lebo pozemky nie sú v centre Košíc a povyšujúce faktory „z“ koeficientom 1,00, lebo podľa územného plánu konkrétny pozemok podľa územného plánu je športoviskom. Súd sa ale nevysporiadal s podstatnými námietkami: 1. koeficient povyšujúcich faktorov hovorí aj o pozemkoch s výrazne zvýšeným záujmom o kúpu. A to bola podstatná námietka voči ZP č.68/2016. Na podporu, že v danej lokalite je výrazne zvýšený záujem o kúpu „pozemkom“ bol predložený aj ZP č.4/2015, ktorý je na miestnu komunikáciu a taktiež je koeficient povyšujúcich faktorov 2.00 v tej istej mestskej časti. Nikdy netvrdili, že povyšujúci faktor je to, že podľa územného plánu má byť iné využitie. Naviac športoviská (ihriska) sú tiež stavby, tzn., že ide stavebné pozemky. Neznamena, že keď nemožno postaviť rodinný dom, tak už to nie je stavebný pozemok. Na danom pozemku je možné postaviť stavby športové haly, ale aj iné stavby slúžiace a podporujúce šport. Súd nezohľadnil ani to, že sú to pozemky vedľa rodinných domov, teda v obytnej časti mesta. 2. doba návratnosti investície. Tu je potrebné uviesť k argumentácii súdu, aká by bola doba návratnosti investície, ak by ZP bol na dedinu vzdialenú od Košíc 1 a viac km, dal by dobu návratnosti investície ako je pri lesoch a poľnohospodárskej pôde? Znalec nemá rozhodovať spor, rozhodovať spor má súd, kde má dôkaz vyhodnotiť. Nie je odôvodnenie, keď len uvedie, že priklonil sa k argumentácii znalca. III. Návrh na rozhodnutie. Na základe uvedených skutočností žiadajú Rozsudok súdu v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiadajú priznať náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Alternatívne, navrhujú žalobe v plnom rozsahu vyhovieť.

4. Žalovaný podal nasledujúce vyjadrenie k odvolaniu: Považuje rozhodnutie súdu vo veci zamietnutia časti žaloby a priznania nároku na náhradu trov konania za správne a žiada rozsudok súdu potvrdiť.

5. Žalobkyne k vyjadreniu žalovaného predložili nasledovné v y j a d r e n i e. I. Rozhodnutie súdu nemožno považovať za správne, pretože nerešpektuje jeden z kľúčových princípov, na ktorých stojí CSP, vyjadrený v čl.2 ods.2 a to princíp právnej istoty. Prvostupňový súd úplne opomenul judikatúru najvyšších súdnych autorít ako ÚS SR a NS SR v otázke odplatnosti vecného bremena podľa zák.č.66/09. Citujú, čo ÚS SR (III.ÚS 551/2012) k princípu právnej istoty tvrdí a, čo NS SR (7Cdo 42/2010) zas tvrdí. II. Prvostupňový súd sa vo svojom rozhodnutí ani len okrajovo nedotkol toho, že existuje už konštantná judikatúra ohľadne výkladu zák.č.66/09 Z. z. v súvislosti s odplatnosťou vecného bremena vo forme opakujúcej sa platby, napriek tomu, že takáto judikatúra existuje a ktorú podrobne analyzovali v odvolaní z 15.6.2017. Legitímne očakávali, že ich spor bude rozhodnutý za obdobnej skutkovej a právnej situácie rovnakým spôsobom, a to najmä v situácií, ak v podobnej veci existujú publikované rozhodnutia, na tom istom súde. V tomto spore argumentovali konkrétnymi rozhodnutiami všeobecných súdov o odplatnosti vecného bremena podľa zák.č.66/09, pričom prvostupňový súd v odôvodnení nezaujal stanovisko, či

ide o relevantnú argumentáciu a ani neposúdil, či ide o ustálený právny záver alebo o názor skôr výnimočný, ktorý z ustálenej rozhodovacej praxe vybočuje. Majú za to, že prvostupňový súd sa od ustálenej judikatúry o odplatnosti vecného bremena podľa zák.č.66/09 výrazne odklonil a zároveň porušil svoju zákonnú povinnosť dôkladne vysvetliť, z akých dôvodov nebolo možné v prejednávanej veci akceptovať nimi prezentovanú súdnu prax. III. Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením požiadavky spravodlivého procesu a princípu právnej istoty a preto z toho dôvodu žiadajú Rozsudok súdu v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiadajú priznať im náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Alternatívne navrhujú žalobe v plnom rozsahu vyhovieť.

6. Podľa § 470 ods.1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Podľa § 474 CSP tento zákon nadobúda účinnosť 1. júla 2016.

8. Rozsudok v I. výroku, nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods.1 a § 379 CSP), preto nebol v uvedenom výroku v odvolacom preskúmaný.

9. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 CSP a zistil, že čo sa týka výrokov II. a III. rozsudku nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 ods.1 CSP), ani na jeho zmenu (§ 388 CSP), preto ho v uvedených výrokoch podľa § 389 ods.1 písm. c) CSP zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil podľa § 391 ods.1 CSP súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

10. Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký (medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zák., právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje jeho pochybenie. O naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. b) však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.). Zároveň nie je možné prehliadnuť, že niektoré čiastkové práva, tvoriace právo na spravodlivý súdny proces, zák. normuje ako samostatné odvolacie dôvody.

11. Skutočnosti uvedené v odvolaní dávajú podklad pre záver, že súd svojim procesným postupom znemožnil žalobkyniam, aby uskutočňovali im patriace procesné práva a preto došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces.

12. Podľa ustálenej súdnej praxe inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 365 ods.1 písm. d) CSP] sú všetky vady prejavujúce sa v chybnom postupe súdu prvej inštancie pri dokazovaní, v nesprávnom posudzovaní procesných otázok, ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania, v chybnom poučovaní strán sporu a v ďalších nedostatkoch v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

13. V odvolaní uvedené skutočnosti neumožňujú záver, žeby konanie na súde bolo takou inou vadou postihnuté.

14. Odvolací dôvod § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods.1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré

boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a p. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

15. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

16. Zo skutočností uvedených v odvolaní jednoznačne vyplýva, že obidva odvolacie dôvody (§ 365 ods.1 písm. f) a h) CSP) sú dané.

17. Súd nevzal do úvahy rozhodovacia prax súdov (na ktorú žalobkyne poukazujú), ktoré rozhodovali z hľadiska skutkového a právneho v analogických sporoch a vôbec nevysvetlil, z akého dôvodu tak postupoval.

18. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s právnymi závermi, ku ktorým tieto súdy dospeli a keďže spomínané rozhodnutia sú známe nielen žalovanému, ale sú aj všeobecne prístupné, nepovažuje za potrebné, ani účelné v nich vyslovené právne závery uvádzať, resp. opakovať.

19. Ak sa súd dopustil omylu v právnom posúdení pre chybné použitie právnej normy alebo pre jej chybnú interpretáciu a z tohto dôvodu súčasne nedostatočne zistil skutkový stav, nespĺnil tým ústavnú a zákonnú povinnosť garantovať obsah základného práva na súdnu ochranu a nie je povinnosťou odvolacieho súdu takýto komplexne chybný postup naprávať.

20. Z odvolania je zrejmé, že skutkové zistenia, na ktoré žalobkyne poukazujú a na základe ktorých vec posúdil po právnej stránke nie sú správne a rovnako tak právne posúdenie veci súdom je nesprávne, preto musel byť napadnutý rozsudok vo výrokoch II. a III. zrušený a vec musela byť súdu vrátená na ďalšie konanie, v ktorom bude povinný vychádzať z právnych záverov vyslovených v žalobkyňami označených súdnych rozhodnutiach, ďalej podrobne sa vysporiadať so všetkými skutočnosťami uvedenými v odvolaní a vo veci opätovne rozhodnúť.

21. O trovách tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 237 ods.1 CSP).

22. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane,

aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.